

Utandning

Hennes lungor skylades bara av hennes svagt sluttande, av vackert luden hud täckta bröst, vilka gav en förklarad avbild av det mekaniska pulserandet innanför..inandningen som skapade en sammanpressad förväntan och skräckblandad nära-himlen-upplevelse, följt av den efterlängtrade och oåterkalleliga utandningen som full av uppdämd tyglad stress och längtan flamsande rann ut ur lungorna, hela tiden språkande med alla som ville höra på men med en flämtande otyglad överväldigande affekt och med vetskapen om det nära förestående stilleståndet...tiden mellan utandning och inandning när allt står och väger mellan liv och död...mellan sommar och höst...mellan flödande och sinande och kärleksbrunnar...

Jag ville lägga handen på hennes bröst i exakt rätt ögonblick och fick försöka uppamma min allra största självbehärskning för att inte genast bli självupptagen och snarare undra över hennes upplevelse av mig och mina tankar än över hennes upplevelse av hur vi tillsammans övervann döden...

Det borde ha varit hela saken: att spela med i hennes tillgjorda försök till fullständig uppriktighet..det som är att vara människa ...att hela tiden undra om det inte är livet som väntar bakom knuten och med tron att det står i vår makt att göra det enda som krävs av oss för att vara med, att vara naturliga..och samtidigt försöka uppnå just detta, vilket ju måste innebära att vi uppammar något och alltså i hela vårt väsen går emot just denna natur.

Men vi måste bedra oss med en sådan kraft att det efteråt tycks som om vi blev gudomliga en stund. Annars måste vi bryta ner det vi med halvt hjärta byggde upp och då går vi sönder...och det gör vi hela dagarna men om vi då har tränat oss sedan barndomens första möten med just denna sorts ångest i att göra det halvdana till konst...med ironi...prestations-fixering...lögner och försvar...kan vi göra det halvhjärtade till själva livet...

Men har vi väl lämnat ut vårt behov att uppleva att döden viker för det vi skulle kunna kalla kärleken ..eller den uppnådda gudomligheten eller meningsfullheten...då går det inte längre att ta till de beprövade knepen..då finns det bara en sak att göraatt slåss till sista blodsdroppen för att återfå den illusionen...och i detta fall var det jag som blev slagskämpen..och det kände hon..och då blev vi båda så ensamma..och då gick det inte mer..inte en sekund till...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aftonkräket med Poeter.se id #2888 innehar upphovsrätten